Pistis Sofie

Gnostická mystéria Pistis Sofie

Výklad k první knize Pistis Sofie

Jan van Rijckenborgh

GNOSTICKÁ MYSTÉRIA PISTIS SOFIE

GNOSTICKÁ MYSTÉRIA PISTIS SOFIE

Výklad k první knize Pistis Sofie

od
Jana van Rijckenborgha

s předmluvou od
Catharose de Petri

ROZEKRUIS PERS – HAARLEM – NIZOZEMSKO

Přeloženo z německého vydání z roku 1992:
Die gnostische Mysterien der Pistis Sofie

Původní nizozemský název:
De gnostieke mysteriën van de Pistis Sofie

1. české vydání 2020

Vydavatel:
Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum

e-mail: lectorium@rosicrucianum.org
www.rosicrucianum.org

ISBN: 978-80-907531-0-5

Vytiskl PBtisk a.s., Dělostřelecká 344, Příbram

OBSAH

Úvod

Gnostický spis *Pistis Sofie*, připisovaný gnostikovi Valentinovi narozeném v Alexandrii (žil ve 2. století po Kristu), objevil v druhé polovině 18. století londýnský lékař A. Askew. Po jeho smrti v roce 1785 získalo spis Britské muzeum v Londýně, kde byl od té doby archivován pod označením *Codex Askewianus.*

Podrobný výklad k první knize *Pistis Sofie* připojil Jan van Rijckenborgh v šedesátých letech minulého století. Vychází v době, v níž v mnoha lidech žije otázka po původu, podstatě a cíli Gnose.

Kniha dává ve světle Gnose přímou odpověď na otázku po skutečném určení člověka a ukazuje směr, v němž toto určení člověka – živý duševní stav – může být dosaženo.

V *Pistis Sofii* se hovoří o dvou proudech, které naznačují dvě elektromagnetické vlny. Jeden proud se nazývá proud poznání, Pistis, a druhý proud moudrosti, Sofie. Jeden proud se plně spojuje s obvyklým lidským poznáním ve všech dobách obratu, takže odhalit a reagovat na toto záření může, ba musí celé lidstvo. Ten druhý proud se drží zcela mimo tento svět, ačkoli do něho září, aby jednotlivec, člověk hledající Boha, mohl z přírody uniknout a najít Sofii, moudrost, a dokonce sám být Sofií.

Nyní jsme dospěli do časové fáze, kdy mnoho gnosticky vnímavých lidí s různě silnou vnitřní touhou a v určité míře

vědomě dychtí po vysvobození. Ověřují si, jestli dokáží původ svého pohnutí a cíl své touhy rozpoznat a přiblížit se mu. Tito lidé mohou pochopit pravý význam často nejasných slov Pistis Sofie v gnostickém světle výkladu, kterým je kdysi Jan van Rijckenborgh doplnil.

Tak vidíme obě zmíněné emanace, Pistis a Sofii, které pocházejí ze světa duchovní přírody. Pistis probouzí a podporuje v nejširším smyslu slova pohnutí mas a tím velmi silně působí na lidský rozum. Sofie, druhá emanace, se naproti tomu obrací na vyvolené, aby je zachránila z přírody smrti a pozvedla je do oblastí božské Pleromy, o nichž mezi jiným píše apoštol Pavel ve svém dopise Efezským, obyvatelům hraniční země v jeho době (Ef. 3:19). Sofie chce ve vyvolených probudit nový duševní stav, nové duševní vědomí a nové duševní myšlení.

Text použitý v této první knize *Pistis Sofie* je založený na překladu Carla Schmidta v přepracování od Waltera Tilla (*Koptisch-gnostische Schriften, I. Die Pistis Sofie,* Berlín, 1962). Byly však také použity anglické překlady od Georga Hornera (*Pistis Sofie*, Londýn, 1924) a od G. R. S. Meada (*Pistis Sofie a Gnostic Miscellany*, Londýn, 1955) a rovněž překlad od Violet MacDermotové, vydaný v rámci publikací z Nag Hammádí jako část *The Coptic Gnostic Library, Nag Hammadi Studies IX*, Leiden (Nizozemsko), 1978.

Rozekruis Pers

Předmluva

Tato kniha bohužel nemohla být dokončena, neboť její autor, Jan van Rijckenborgh (1896–1968), během jejího psaní zemřel.

V knize autor popisuje, že člověk může stejně jako Pistis Sofie proniknout až za závoje Třináctého Eonu. Dává nám úplné vysvětlení nové světelné síly, která je jako volání, jako nový životní úkol, jako poslání. Tento úkol musí být však splněn, aby místo smrti mohl být získán ten jediný, pravý život.

V mnoha čtenářích se vynoří otázka: „Co jsou mystéria Třináctého Eonu?“ Odpověď zní: Jsou to mystéria Univerzálního řetězce Kristova Bratrstva, nebo, jak říká Jakob Böhme: „Je to sám Kristus, který napadl srdce padlé přírody.“

Třináctý Eon neboli Univerzální silové pole je věčně existující pole, které je účinností pátého základního prvku prahmoty – ohnivého či elektrického éteru – spolu s dalšími čtyřmi éterickými stavy zapáleno v božskou světelnou sílu. A z tohoto místa, z tohoto silového pole, není odejmuta žádná síla. Duchovně duševní člověk žije a existuje prostřednictvím tohoto Třináctého Eonu. Všem, kteří přijmou Ježíše, který je Kristus, dá ON sílu a moc, aby žili v tomto Třináctém Eonu.

Jak ožije člověk v tomto Třináctém Eonu? Kandidát gnostických mystérií stojí před třinácti obráceními duše, které musí probojovat, aby dosáhl pravého duševního znovuzrození.

Tato obrácení duše jsou zde znázorněna jako třináct písní pokání Pistis Sofie:

1. V první písni Pistis Sofie odhaluje dialektiku a zatracení lidstva a zpívá *Píseň Lidstva*.

2. V druhé písni odhaluje svůj vlastní přírodní stav. Zpívá *Píseň Vědomí*.

3. Na základě toho zpívá *Píseň Pokory* vůči jedinému pravému Světlu.

4. Pak následuje *Píseň Rozlomení*: já je neseno do hrobu.

5. Následující fází je *Píseň Odevzdání*: Pistis Sofie se nachází ve stavu naprostého sebepředání.

6. Na tomto základu zpívá *Píseň Důvěry*. V naprosté důvěře víry prosí o Světlo.

7. V sedmé písni pokání Pistis Sofie zpívá *Píseň Rozhodnutí*. To je pozvednutí, nebo pád.

8. Nato začíná pronásledování. Přírodní eony napadnou Pistis Sofii velkou silou, a ona zpívá *Píseň Pronásledování*.

9. Poté, co se rozhodne setřást své pronásledovatele, zpívá *Píseň Proniknutí*.

10. Potom Pistis Sofie zpívá *Píseň Naslouchání modlitbě*. Poprvé spatří Světlo Světel.

11. Síla víry je nyní podrobena poslední zkoušce. Zpívá *Píseň Zkoušky víry.*

12. Jako dvanáctou zažije velkou zkoušku, kterou bychom mohli přirovnat k pokušení na poušti. Zpívá *Píseň Velké zkoušky*.

13. Nakonec Pistis Sofie zpívá třináctou píseň pokání: *Píseň Překonání*: Duše vystoupila, poznává Ducha, svého Pymandra, a setkává se s ním.

Na tomto základě se čtenář může do určité míry zamyslet nad božskou Moudrostí a Silou, jež musí vstoupit do člověka, který je na ni připravený. Moudrost a Síla jsou první předpoklady k tomu, abychom cestou osvobození duše mohli opravdu jít a dovést ji k dobrému konci.

Skutečnost, že vás, milí čtenáři, může Univerzální učení, které je uchováváno po staletí, doslova volat, vám dokazuje, že jste při svém usilování nikdy nebyli ponecháni sami. Univerzální řetězec Kristova Bratrstva je vám po všechny časy nablízku, aby vám pomohl, kdy je to nutné a potřebné.

Touto knihou *Gnostická mystéria Pistis Sofie* znovu zaznívá božská výzva ke světu a lidstvu, aby lidé především poznali velké mystérium Boží královské říše. A kdo tomuto volání porozumí, bude uschopněn nastoupit cestu návratu do původního životního pole. K tomu každý potřebuje Sofii, nejvyšší božskou Moudrost jako ukazatele na stezce, která je před ním.

Poté, co Pistis Sofie
na Golgotě očistila svatyni těla,
prochází všemi sférami eonů.

Žádná síla zla jí nemůže zabránit,
aby otevřela vůli pro Ducha.
Tak vstupuje, zpívajíc vítěznou píseň,
do věčného svátku lásky.

2. dubna 1990 Catharose de Petri

VÝKLAD K PRVNÍ KNIZE PISTIS SOFIE

Poté, co Ježíš vstal z mrtvých, strávil jedenáct let v rozhovoru se svými učedníky a poučoval je pouze k oblastem Prvního Příkazu a Prvního Mystéria za závojem, tedy o obsahu Prvního Příkazu. To je dvacáté čtvrté mystérium zevnitř ven – oněch, jež se nacházejí v druhém prostoru Prvního Mystéria, které stojí před všemi mystérii: Otec v podobě holubice.

A Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem přišel z Prvního mystéria, které je poslední, totiž dvacáté čtvrté mystérium.“ Učedníci nevěděli ani nechápali, že uvnitř tohoto mystéria existuje ještě něco jiného, neboť si o tomto mystériu mysleli, že je hlavou Vesmíru a hlavou všeho, co existuje, že je to dokonalost všech dokonalostí, neboť Ježíš jim o tomto mystériu řekl, že zahrnuje První Příkaz, jakož i pět praidejí a velké světlo a pět Pomocníků a celou Pokladnici Světla.

Kromě toho nevyučoval Ježíš své učedníky o celém rozsahu všech oblastí velkého Neviditelného a o třech třikrát mocných silách, ani o dvaceti čtyřech neviditelných a všech jejich oblastech a o eonech a řádech, kde se tyto rozprostíraly – totiž emanace velkého Neviditelného – ani o jejich nezrozených, samozrozených a zrozených a jejich zářících hvězdách a jejich nespárovaných a archontech a mocnostech a o jejich vládcích a archandělech a jejich dekanech a jejich služebnících a o všech příbytcích jejich sfér a všech jejich řádech.

Ježíš své učedníky nepoučoval o celém vývoji emanací Pokladnice Světla, ani o řádech a jak vznikly; ani jim neříkal o jejich spasitelích, jak byli podle každého řádu uzpůsobeni. Také jim neřekl, jací strážci stojí u každé brány Pokladnice Světla. Rovněž jim neřekl nic o místu Dvojčete Spasitele, které je dítětem dítěte. Ani jim neřekl nic o oblasti tří Amenů a v kterých oblastech se rozprostírá jejich moc, ani jim nenaznačil, do jakých oblastí je vsazeno pět stromů, ani co se týká sedmi dalších Amenů, totiž sedmi hlasů, kde je jejich území a kam se rozprostírají.

Ježíš svým učedníkům neříkal, jakého druhu je těch pět Pomocníků a kde se nacházejí. Také jim neříkal, jakým způsobem se velké světlo šířilo, ani do kterých oblastí dospělo. Stejně tak jim nevyprávěl nic o pěti idejích a o Prvním Příkazu a do kterých oblastí dospěly, nýbrž s nimi mluvil jen všeobecně tak, že je poučil o jejich existenci; ale o jejich velikosti a řádu jejich oblastí a jak jsou uzpůsobeny, nemluvil. Proto také nevěděli, že uvnitř tohoto mystéria existují ještě další oblasti.

Neřekl svým učedníkům: „Já jsem vyšel z těch a oněch oblastí, až jsem došel do onoho mystéria a opět z něho vyšel.“ Pouze je poučil: „Přišel jsem z tohoto mystéria.“

Proto si o tomto mystériu mysleli, že je to dokonalost všech dokonalostí, hlava Vesmíru a totální Pleroma, neboť Ježíš svým

učedníkům řekl: „Toto mystérium obklopuje všechno, o čem jsem k vám hovořil ode dne našeho setkání až po dnešní den.“ Proto si učedníci mysleli, že uvnitř tohoto mystéria nic jiného neexistuje.

Pistis Sofie, kapitola 1

1

Neznámá mystéria

Prostřednictvím úvah v této knize vás chceme seznámit s nejstarším a nejautentičtějším evangeliem, které máme k dispozici, a to evangeliem *Pistis Sofie*. Tím vám chceme dokázat, že aktuální zázrak, který se nás dotkl, se v Univerzálním učení odrážel ve všech dobách.

Pistis Sofie je zosobněním myslícího člověka, který usiluje o osvobozující moudrost a který je v koncích se svým dialektickým myšlením. Pistis Sofie je zobrazena jako žena hledající zasvěcení, která poté, co je *Pistis,* rozumové myšlení, rozbito, chce nyní přijmout toto zasvěcení pomocí *Sofie,* božské moudrosti.

Pistis Sofie je evangelium svrchovaně gnostické. Obsahuje všechnu projevenou moudrost všech dob a vyjadřuje ji novým jazykem a novým způsobem, takže nikdo neoprávněný ji nemůže uchopit nebo zfalšovat její obsah. Citujeme z první kapitoly:

Poté, co Ježíš vstal z mrtvých, strávil jedenáct let v rozhovoru se svými učedníky a poučoval je pouze k oblastem Prvního Příkazu a Prvního Mystéria za závojem, tedy o obsahu Prvního Příkazu. To je dvacáté čtvrté mystérium zevnitř ven – oněch, jež se nacházejí v druhém prostoru Prvního Mystéria, které stojí před všemi mystérii: Otec v podobě holubice.

A Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem přišel z Prvního mystéria, které je poslední, totiž dvacáté čtvrté mystérium.“ Učedníci

nevěděli ani nechápali, že uvnitř tohoto mystéria existuje ještě něco jiného, neboť si o tomto mystériu mysleli, že je hlavou Vesmíru a hlavou všeho, co existuje, že je to dokonalost všech dokonalostí.

Kdo chce odhalit význam těchto slov, musí začít zkoumat svůj vlastní bytostný stav. Dialektické životní pole má z přírodovědeckého pohledu dvanáct náhledů, dvanáct stavů. Z dvanáctinásobného zvěrokruhu dialektiky se vyvíjí dvanáctinásobné přírodní zjevení. Každý z těchto dvanácti náhledů má svůj zrcadlový obraz, projekci, zrcadlovou doménu, zrcadlovou sféru.

Proto lze říci, že v našem životním poli existuje čtyřiadvacet přírodních náhledů. Dvanáct patří hmotné sféře a dvanáct zrcadlové sféře. A každý, kdo si to přeje, může těchto čtyřiadvacet náhledů, v nichž se otáčí kolo našeho života, mystickým nebo okultním způsobem zkoumat.

To je čtyřiadvacet mystérií, která člověk může zcela pochopit. Je to čtyřiadvacet mystérií dialektiky, klamu. Pochopíte to, když *Pistis Sofie* říká, že Ježíš se o těchto čtyřiadvaceti mystériích ani jedním slovem nezmínil a že On sám z nich nepochází.

Když přírodní člověk jde svou cestu vlastními mystérii, pak dojde na hranici, na konec svého vesmíru, svého elektromagnetického univerza. Pak stojí – podle slov *Pistis Sofie* – před příkazem, kterým nedokáže proniknout ani ten největší mág. To je příkaz „až potud, a dál ne“. Tehdy dosáhne svého prvního skutečného mystéria, které je pro něj neřešitelné: duševní svět pro něho zůstává uzavřen.

O těchto oblastech prvního příkazu a prvního skutečného mystéria, před kterým stojí přírodní člověk jako před zdí – poučoval Ježíš své učedníky. Aby to bylo ještě jednou zdůrazněno, opakuje *Pistis Sofie*, že Ježíš hovořil o prvním příkazu, které je dvacátým čtvrtým mystériem zevnitř ven.

To je tedy ten bod, kde dialektické přírodní pole končí a kde začíná jiné životní pole, které leží zcela mimo zrcadlovou sféru.

Pokud jste si snad někdy mysleli, že moderní filosofie Kříže s Růží vzklíčila v mozku nějakého moderního člověka, potom vás z omylu vyvede řeč, která je stará dva tisíce let a která již tehdy byla syntézou moudrosti staré statisíce let. Tam, kde jsou hranice konečného úsilí, představuje si primitivní člověk svého nejvyššího boha, neboť každou pro sebe dosažitelnou oblast osídlil modlami, které vykořisťuje. A bohu za touto hranicí skládá hloupou, nic neříkající úctu.

Ježíš naproti tomu vyučuje učedníky o neznámých mystériích, neboť ta jsou jedinou osvobozující skutečností. *Pocházím z Prvního Mystéria za závojem* – říká. Kristova životní doména je také polem dvaceti čtyř náhledů. Je to dvanáct pozitivních magnetických prostorů a jejich dvanáct reflexí.

Z reflexe jednoho z těchto prostorů září Otec v podobě holubice. V Gnosi je holubice jedním z velkých symbolů Svatého Sedmerého Ducha, sedminásobného mikrokosmu, sedminásobného vesmíru, stejně jako sedm Amenů nebo sedm hromů. V *Pistis Sofii* se právě tak hovoří o sedmi samohláskách, které spolu tvoří Boží jméno.

Pro přírodního člověka, který stojí na konci svých znalostí, na hranici prvního mystéria, před tím opravdu Neznámým, září z tohoto Neznámého Svatý Sedmerý Duch. To je vzývání svatého jména Boha tímto jménem samotným. Proto stojí v *Pistis Sofii* (kapitola 143):

Není jiného mystéria, které by bylo skvělejší než toto mystérium, na které jste se mě ptali, neboť ono povede vaše duše ke Světlu Světel. […] Nic není skvělejšího než tato mystéria, kromě mystéria sedmi hlasů a jejich čtyřiceti devíti sil.

Těchto sedm paprsků přichází z hranic našeho zdejšího životního pole a tvoří tu svá ohniska. V novém krizovém okamžiku ve světových dějinách tak opět zaznívá hlas, tajemství sedmi samohlásek a jejich čtyřiceti devíti sil.

Už jsme vás vícekrát podrobně informovali o sedminásobném Světovém Bratrstvu a o čtyřiceti devíti paprscích, tedy o sedmkrát sedmi náhledech[4]. Chcete-li jít stezkou Růže, usilujte a předejte se zcela Svatému Dílu. Jde o to vést obnovené duše ke Světlu Světel.

[4] Viz mimo jiné např. v knize *Dei Gloria Intacta* kapitolu I – Orientace a kapitolu VIII, Zasvěcení Saturnu prvního Sedmikruhu. Rozekruis Pers, Haarlem, 1991, české vydání 2015.

Když spolu učedníci seděli na hoře Olivetské, hovořili spolu s velkou radostí a nadšením o těchto slovech: „Požehnaní jsme mezi všemi lidmi na zemi, neboť Spasitel nám toto všechno zjevil a dostalo se nám plnosti a úplného dosažení.“ Zatímco spolu takto hovořili, seděl Ježíš nedaleko od nich.

Patnáctého dne měsíce Tybi, v době úplňku, když slunce vstoupilo na svou dráhu, objevilo se za ním mocné světlo, které mimořádně jasně zářilo tak, že nebylo žádného měřítka pro světlo, jež bylo spojeno s touto silou. Neboť vycházelo ze Světla Světel a z posledního, dvacátého čtvrtého mystéria – zevnitř ven – oněch mystérií, která se nacházejí v řádech druhého prostoru Prvního Mystéria.

Tato světelná síla sestoupila na Ježíše a zcela Jej obklopila, zatímco On seděl nedaleko od svých učedníků; a velmi zářil v nezměřitelném světle, které na Něm bylo.

Učedníci Ho pro velké světlo, ve kterém se zdržoval, neviděli, neboť oči jim oslepila velká záře, která Ho obklopovala. Viděli jenom světlo, které vyzařovalo mnoho paprsků. Paprsky světla nebyly stejné, nýbrž světlo mělo zdola nahoru různé kvality a vlastnosti – jeden paprsek byl nekonečně skvělejší než jiný, ve velkém, nezměrném jasu, který sahal od země až k nebesům. Když učedníci uviděli toto světlo, byli zachváceni velkou bázní a vzrušením.

Když se tato světelná síla snesla dolů na Ježíše, postupně Jej zcela zahalila. Nato Ježíš vstal a vznesl se do výše, zatímco zářil nesmírným, oslepujícím světlem. Učedníci na Něj hleděli a žádný nemluvil, dokud On nedosáhl nebes, a setrvali v hlubokém mlčení. To se stalo v patnáctém dni měsíce, ve dni úplňku v měsíci Tybi.

Tři hodiny poté, co Ježíš vystoupil na nebesa, zmocnilo se všech nebeských sil velké vzrušení, a všechny se pohybovaly proti sobě, ony a všechny jejich eony a všechny jejich oblasti a řády. Celá země s jejími obyvateli se otřásala. A na zemi každého, i učedníky, zachvátil silný neklid a všichni si mysleli, že svět bude možná srolován dohromady.

Všechny síly nebes zůstávaly v nepřetržitém víření, ony i celý svět. Všechny se pohybovaly proti sobě, od třetí hodiny patnáctého dne měsíce Tybi, až do deváté hodiny následujícího dne. A všichni andělé a jejich archandělé a všechny síly z Výšiny velebili to nejvnitřnější z nejvnitřnějšího, takže celý svět vnímal jejich hlas, nepřetržitě až do deváté hodiny následujícího dne.

Pistis Sofie, kapitola 2 a 3

2

Pět psychologických procesů

V předešlé kapitole jsme vám ukázali, jak Univerzální Učení všech dob přesně vyjadřuje moderní nauku moudrosti a propůjčuje jí klasický lesk. Objasnili jsme vám, že Ježíš Pán v *Pistis Sofii* říká, že je poslem z životního pole, které není ve dvaceti čtyřech polích dialektiky obsaženo.

Dialektické životní pole je ohraničeno svými elektromagnetickými podmínkami. Má dvanáct náhledů a dvanáct reflexí neboli zrcadlových obrazů, které mají vůči sobě vztah jako pozitivní k negativnímu. Přírodnímu člověku je dáno, pokud si to přeje, všech těchto čtyřiadvacet polí poznat. Ovšem poté, co všechna tato pole prozkoumá a obsáhne, stojí před neodvolatelnou hranicí. Potom stojí před skutečným Prvním Mystériem, před tím opravdu Neznámým a Nedosažitelným. Proto nazývá toto nedosažitelné „Bohem", tím absolutně Neviditelným. Proto tomuto Neviditelnému prokazuje němou, hloupou úctu a nadále se ztrácí ve vlastních mystériích. Předává se dvaceti čtyřem přírodním polím, je v nich chycen jako v pavučině, v níž si vytváří své modly, kterým slouží.

Pistis Sofie už na začátku důrazně vysvětluje, že Ježíš Kristus nepřišel z tohoto světového řádu, ale byl vyslán z takového řádu, který je pro veškerou přírodu Nepoznatelný.

Ale s jakým cílem? Jaký to má smysl? Stojí-li člověk před skutečně božským mystériem jako před nějakou stěnou a je schopen chodit sem a tam jen ve vlastních dvaceti čtyřech polích a vytvářet v nich imitaci skutečnosti, jaký potom má

význam, že přijde Ježíš, aby svědčil z božské skutečnosti a vysvětloval mu Otce?

Jaký jiný význam by to mohlo mít než ten, aby přírodní člověk po odložení svých bludů a regeneraci svého mikrokosmu prošel branami toho Nepoznatelného do své pravé Otčiny, do Nehybné královské říše, která není z tohoto světa? Proto přišel Ježíš Pán. Proto Bratrstvo Krista sestupuje k lidstvu.

Evangelium, jak vy ho znáte, obsahuje jen prvopočátek Kristova zjevení. Tam, kde vaše evangelium končí, tam *Pistis Sofie* začíná podávat zprávu o Kristu a jeho poslání a vysvětlovat ho těm, kteří jsou pro něj otevření. Proto to začíná po vzkříšení. Je to podáno tak, že Ježíš hovoří ke svým učedníkům a praví: „Když jsem byl ještě u vás v obyčejném životě, před mým vzkříšením, nikdy jsem s vámi nemluvil o dvaceti čtyřech přírodních mystériích, neboť já jsem ze skutečného Prvního božského mystéria, které je pro všechny přírodní lidi neznámé. Vyšel jsem z Prvního Mystéria, které hraničí s dvacátým čtvrtým přírodním mystériem. Ve svém prvním zjevení jsem mluvil o původním životě jen obecně."

Když teď dále čteme v *Pistis Sofii*, poznáme, že jsou tu skryty některé mocné psychologické procesy, jež rozpoznají žáci, kteří jsou pro ně zralí.

První proces se vztahuje na náhled moderní Duchovní školy, který vám musí připadat velmi známý a blízký. Mluvíme k vám jménem Univerzálního Bratrstva, které je z jiné říše, o dvou přírodních řádech, o Božím řádu a o dialektickém přírodním řádu. To je první dílo, které Ježíš uskutečnil.

On se mezi námi zjevil jako někdo, kdo se sotva postřehnutelným, nově magnetickým zářením velmi elementárním způsobem obrací na náš atom duchovní jiskry. Předává nám sugesce původního života. Předkládá je filozoficky a přibližně, neboť jiná možnost není. Původní život můžeme poznat jen tehdy, když už k němu náležíme. Přesto tento původní život člověka

silně oslovuje. Dokazuje se v něm mohutným způsobem, a na bázi praatomu v něm vzbuzuje velkou jistotu. Tehdy můžeme slyšet někoho říkat: „Nerozumím tomu, ale vím, že je to pravda a nemohu jinak.“

V tomto prvním doteku se současně vyvíjí i druhý psychologický proces. Příroda, v níž žijete, se před vámi odhalí jako příroda smrti, s níž je vaše vlastní přirozenost zajedno. Bude podniknuto vše pro to, aby vás tento druhý proces ovlivnil tak silně, nakolik je to jen možné.

Nyní záleží na tom, jestli se vás tyto dva psychologické procesy mohou opravdu dotknout a uchytit se ve vás. Když se to stane, tehdy se vyvine velmi pochopitelný třetí proces: vším, co je ve vás, stále více toužíte po neodolatelném kouzlu Nehybné Říše. Potom zakoušíte život přírody jako cizinci a stále více ho necháváte za sebou.

Když tento proces nezačne, potom je atom duchovní jiskry ve vás ještě příliš uzavřený jako poupě. Potom nechcete přírodu smrti jako takovou poznat. Žijete ještě v bludu. Pak také nevěříte v nový život a nedoufáte v něj s neuhasitelným zápalem, a tak nemůžete mít školu Kříže s Růží rádi.

Naopak – nesouhlasíte se školou. To je zcela pochopitelné. Když k vám znovu a znovu promlouváme o tématech, jež nechcete, když vás s velkým důrazem stavíme před konsekvence, tak vás to musí pobouřit. A to je psychologický proces, který škola opravdu nezamýšlí, ale přesto je naprosto vysvětlitelný.

Je tragické, že takoví žáci neopustí školu, ale ještě silněji k ní přilnou, zatímco ve skutečnosti jsou přece spalováni. Důvod tkví v tom, že v nejhlubší bytosti nemohou školu postrádat a tento spalující proces potřebují.

Chvála Bohu, že je ve škole mnoho žáků, kteří tyto tři procesy znají a rostou v nich, kteří vědí, že se nacházejí v jednom z těchto stadií:

1. konfrontace s novým životem jako s mystériem,
2. demaskování dialektického života,
3. víra v nový život; doufají v něj a sjednocují se s ním, školu a její práci milují a stále více se odcizují dialektickému životu.

Když žák došel tak daleko, nezůstává u tohoto Škola Kristových hierofantů stát. Pokračuje dál a zjeví čtvrtý proces. Řekne vám: „Teď vám bude zjevena sláva a vznešenost nového života. V budoucnosti o něm již nebudeme s vámi hovořit abstraktně, nýbrž konkrétně. Nyní s ním budete konfrontováni pozitivním způsobem, neboť se musíte vydat na cestu! Nastal čas!" A vaší první reakcí je radost a nadšení:

Když spolu učedníci seděli na hoře Olivetské, hovořili spolu s velkou radostí a nadšením o těchto slovech: „Požehnaní jsme mezi všemi lidmi na zemi, neboť Spasitel nám toto všechno zjevil a dostalo se nám plnosti (Pleromy) a úplného dosažení."

Tuto radost jsme mnohokrát pozorovali u mnoha žáků, a pravděpodobně to sami znáte. Za tímto čtvrtým procesem vděčnosti a radosti nyní následuje pátý proces, který je zdánlivě v tak ostrém protikladu se čtvrtým, že si zklamaný kandidát myslí, že všechno ztratil, a to tak nadobro, že jeho bytost trýzní hořkost a strach. Když se kandidát z jistoty své víry pozvedne k poznání z první ruky, pak se to vše musí dít v souvislosti s novou elektromagnetickou schopností, to je vám jistě jasné. Nové magnetické pole se dotýká kandidáta, a to má velmi zvláštní následky:

Patnáctého dne měsíce Tybi, v době úplňku, když slunce vstoupilo na svou dráhu, objevilo se za ním mocné světlo, které mimořádně jasně zářilo tak, že nebylo žádného měřítka pro

světlo, jež bylo spojeno s touto silou. Neboť vycházelo ze Světla Světel a z posledního, dvacátého čtvrtého mystéria – zevnitř ven – oněch mystérií, která se nacházejí v řádech druhého prostoru Prvního Mystéria.

Tato světelná síla sestoupila na Ježíše a zcela Jej obklopila, zatímco On seděl nedaleko od svých učedníků […].

Učedníci Ho pro velké světlo, ve kterém se zdržoval, neviděli, neboť oči jim oslepila velká záře, která Ho obklopovala. Viděli jenom světlo, které vyzařovalo mnoho paprsků. Paprsky světla nebyly stejné, nýbrž světlo mělo zdola nahoru různé kvality a vlastnosti – jeden paprsek byl nekonečně skvělejší než jiný, ve velkém, nezměrném třpytu, který sahal od země až k nebesům. Když učedníci uviděli toto světlo, byli zachváceni velkou bázní a vzrušením.

Když se tato světelná síla snesla dolů na Ježíše, postupně Jej zcela zahalila. Nato Ježíš vstal a vznesl se do výše, zatímco zářil nesmírným, oslepujícím světlem. Učedníci na Něj hleděli a žádný nemluvil, dokud On nedosáhl nebes, a setrvali v hlubokém mlčení. To se stalo v patnáctém dni měsíce, ve dni úplňku v měsíci Tybi.

Tři hodiny poté, co Ježíš vystoupil na nebesa, zmocnilo se všech nebeských sil velké vzrušení, a všechny se pohybovaly proti sobě, ony a všechny jejich eony a všechny jejich oblasti a řády. Celá země s jejími obyvateli se otřásala. A na zemi každého, i učedníky, zachvátil silný neklid a všichni si mysleli, že svět bude možná srolován dohromady.

Všechny síly nebes zůstávaly v nepřetržitém víření, ony i celý svět. Všechny se pohybovaly proti sobě, od třetí hodiny patnáctého dne měsíce Tybi, až do deváté hodiny následujícího dne. A všichni andělé a jejich archandělé a všechny síly z Výšiny velebili to nejvnitřnější z nejvnitřnějšího, takže celý svět vnímal jejich hlas, nepřetržitě až do deváté hodiny následujícího dne.

Když k tomu pro kandidáta nastane čas, to znamená, že se jeho láska ke skutečnému životu jako důsledek ohně víry a naděje stala opravdu dostatečně velkou, když jeho odcizení od dialektické přírody umožní takové uchopení, když tedy měsíc došel do měsíce Tybi, dotkne se mikrokosmu velká elektromagnetická síla a obklopí ho.

Tento dotek je tak intenzivní a neznámý, natolik neobvyklý, že nejprve vzbudí velký otřes a zoufalství. Když pole záření sedminásobného Světového Bratrstva takto lidi zasáhne, způsobí to velký otřes. Zachvátí je velký strach a myslí si, že jsou blíže záhubě než proměně.

Není to pochopitelné, že člověk světlo nejprve pociťuje jako temnotu? Nesvědčí o takových zkušenostech všechna poselství?

Tato zkušenost pramení ze skutečnosti, že prudkostí nového magnetického doteku je přírodní já takřka ochrnuté, tedy neúčinné, a nové vědomí, nové Já ještě nevzniklo.

A z této zkušenosti vyděšené duše a z radosti předzvěsti, z této páté psychologické zkušenosti se vyvíjí další proces aktuálního, obnovujícího osvobození.